

Arrest

nr. 136 637 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 2 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk de problemen die ze zouden hebben gekend met hun families omwille van hun relatie en huwelijk.

Verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 71 004 van 29 november 2011 omdat (i) de door hen aangehaalde bedreigingen en aanvallen louter criminele en dus gemeenrechtelijke feiten betreffen, die geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, (ii) er evenmin op basis van de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven, redenen zijn om hen de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande hun asielmotieven (gebrek aan bewijs ter staving van hun asielrelaas, geen enkele melding van de problemen met de schoonbroer van verzoeker en zijn vrienden bij de politie, paspoort en identiteitskaart van verzoekster bekomen in periode van beweerde onderduiking), en (iii) ze niet aannemelijk maken dat ze geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale overheden.

Ter ondersteuning van hun onderhavige asielaanvraag leggen verzoekers een brief neer van hun advocaat en een medisch attest van een ziekenhuis.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers volharden dat het medisch attest wel degelijk aantoont dat verzoekster mishandeld werd door haar familie, wijst de Raad er op dat, ofschoon geattesteerd wordt dat zij brandwonden heeft op de ledematen, een medisch attest geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van deze brandwonden. De neurologe merkt in het attest evenwel op dat deze brandwonden door haar naaste familieleden werden toegebracht, doch hoe zij dit heeft kunnen vaststellen, blijkt niet uit het attest. Dit werd dan ook louter op basis van verzoeksters verklaringen vermeld waardoor er bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Hoe verzoekster dan wel aan deze brandwonden is gekomen, is, zoals verzoekers in onderhavig verzoekschrift voorhouden, niet aan verwerende partij om te bewijzen. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten maken evenmin kans aanzienlijk groter dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De fotokopie van een uittreksel van een krant in Pakistan waarin een bericht van verzoekers vader werd gepubliceerd, betreft immers een loutere fotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien ze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Het artikel over de moord van een koppel in Pakistan hebben geen betrekking op verzoekers en kan bijgevolg niet dienen ter ondersteuning van hun asielrelaas.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij thans de originele krant kunnen voorleggen waarvan zij de kopie indienden samen met het verzoekschrift. Zij wijzen erop dat het medisch attest een voldoende nieuw element is om hun tweede asielaanvraag in overweging te nemen. Zij verwijzen naar een arrest van het Hof ref. 104.066/11, § 42, p.9 van 19 september 2013, en argumenteren dat een medisch attest niet zomaar kan geweigerd worden. Het Hof gaat immers niet akkoord met de Franse overheid; deze laatste had een analyse moeten maken en andere mogelijkheden zoeken voor de littekens die niet betwist werden. Verzoekende partijen stellen dat verzoekster littekens heeft en het Commissariaat-generaal zegt daarover dat een arts alleen kan vaststellen wat mevrouw daarover zegt. Verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar wat in het medisch op conditionele wijze wordt gesteld.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen hoofdzakelijk vasthouden aan de verklaringen die ze hebben afgelegd en dat ze volharden dat het door hen neergelegde medische attest een onomstotelijk bewijs vormt van hun vluchtmotieven. In zoverre verzoekende partijen hiertoe verwijzen naar een arrest van het Hof ref. 104.066/11 en argumenteren dat een medisch attest niet zomaar kan geweigerd worden, stelt de Raad vooreerst vast dat ze het arrest arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 van het EHRM bedoelen en verzoekende partijen geen verklaring geven waarom zij dit niet aanvoerden in het verzoekschrift. Voorts wijst de Raad er op dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, kan dat de betrokken staat ertoe verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan aan het ontstaan van voormelde verplichting, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn stelling dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int)).

In casu dient te worden vastgesteld dat de huidige asielaanvraag van verzoekende partijen berust op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk de mishandelingen die tweede verzoekende partij als epilepsie-patiënte zou hebben moeten ondergaan

vanwege haar broer. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd bij 's Raads arrest nr. 71 004 van 29 november 2011 afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) de door verzoekende partijen aangehaalde bedreigingen en aanvallen louter criminele en dus gemeenrechtelijke feiten betreffen, die geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, (ii) er evenmin op basis van de door verzoekende partijen aangehaalde vluchtmotieven, redenen zijn om hen de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande hun asielmotieven (gebrek aan bewijs ter staving van hun asielrelaas, geen enkele melding van de problemen met de schoonbroer en hun vrienden bij de politie, paspoort en identiteitskaart van echtgenote bekomen in periode van beweerde onderduiking) (iii) zelfs indien geloof zou worden gehecht aan hun beweerde vrees voor vervolging, verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale overheden.

Ter ondersteuning van hun onderhavige asielaanvraag leggen verzoekende partijen een brief neer van hun advocaat en een medisch attest van een ziekenhuis. Wat betreft deze documenten wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“De brief van uw advocaat is een herhaling van uw asielrelaas maar levert op zich geen enkel bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven. Het attest van een psychiater bevestigt de medische problematiek van uw vrouw. Dat uw vrouw lijdt aan een vorm van epilepsie, wordt door het CGVS niet betwist. De arts merkt eveneens op dat uw vrouw brandwonden op de ledematen heeft en dat deze brandwonden door haar naaste familieleden werden toegebracht. Hoe uw neurologe dit heeft kunnen vaststellen, blijkt niet uit het attest. Dat u dergelijk attest pas na meer dan vier jaar verblijf in België voorlegt, is eveneens weinig overtuigend.”*

Ofschoon geattesteerd wordt dat tweede verzoekende partij brandwonden heeft op de ledematen, wijst de Raad er op dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en dat hij vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts niet zomaar de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen vermits hij daar in grote mate moet buigen op de verklaringen van de patiënt. In casu moet bovendien vastgesteld worden dat het frappant is dat verzoekende partijen dit bewijsmiddel pas na meer dan vier jaar verblijf in België hebben voorgelegd.

Inzoverre kan worden aangenomen dat dit medisch attest een mogelijke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, en indien zou kunnen worden aangenomen dat de verklaringen van verzoekende partijen op waarheid berusten, dan nog dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en dat zij beroep zouden kunnen doen op nationale bescherming in hun land van herkomst. In het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 71 004 van 29 november 2011 van deze Raad wordt hieromtrent het volgende geoordeeld: *“Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verklaringen van verzoekers op waarheid berusten dan nog dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Betreffende verzoekers bewering dat de oorzaak van verzoeksters handicap en ziekte verbonden dienen te worden aan een sociale groep dient te worden opgemerkt dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging, als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, moet bewijzen. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Van verzoeker die beweert dat hijzelf, zijn vriend en echtgenote zwaar zouden zijn mishandeld door de broer van zijn echtgenote, mag minstens verwacht worden dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, alvorens hij beslist omwille van deze problemen zijn land te verlaten. Dat de politie corrupt zou zijn en verzoeksters broer een rijk en machtig persoon doet hieraan geen afbreuk aangezien verzoekers zich beperken tot het opwerpen van losse beweringen die gebaseerd zijn op loutere vermoedens. In zover dat verzoeker in dit verband nog verwijst naar een verslag “Freedom of the World” betreffende de algemene toestand in Pakistan aangaande het gebruik van macht, foltering en toevlucht tot willekeurig gevangenschap door de politie*

van Pakistan, verslagen van het "Refugee Documentation Center" en van "Radio Free Europe", betreffende de toestand van vrouwen in Pakistan en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient gesteld te worden dat dergelijke verwijzing evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zelfs geen poging heeft ondernomen om naar de politie te stappen. Een dergelijke nalatige handelswijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst daadwerkelijk onwillig is om bescherming te verlenen. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen zonder enige precedentwaarde. Verzoekers, die niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale overheden, maken derhalve evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Bij gebrek aan een bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs is van de hoedanigheid van vluchteling. Dit element dient dan ook verder niet nader onderzocht te worden."

In het licht van het voorgaande is de Raad van oordeel dat het medisch attest dat verzoekende partijen bijbrengen niet noopt tot nader onderzoek, temeer de andere documenten die verzoekende partijen ter staving van hun asielrelaas aanbrengen evenmin overtuigen. Zo handelt het artikel "Love marriage couple murdered" (stuk 5 bij het verzoekschrift), niet over verzoekende partijen en kan het bijgevolg niet dienen ter ondersteuning van hun asielrelaas. Dit risico dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke vermits zij zich beperken tot het verwijzen naar algemene informatie.

Met betrekking tot het uittreksel uit een krant, waarvan zij het origineel tonen en waarin een bericht van verzoekers vader zou zijn gepubliceerd, merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat (i) zij dit stuk nu pas neerleggen terwijl het reeds op 3 december 2009 zou zijn gepubliceerd, (ii) krantenartikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en (iii) de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst. Deze vaststelling klemmt des te meer daar het om een bericht van verzoekers vader zou gaan, maar het in feite door om het even wie zou kunnen zijn geplaatst én uit informatie gevoegd aan de nota met opmerkingen van verwerende partij blijkt dat valse berichtgeving in de geschreven pers niet ongebruikelijk is in Pakistan (SRB "Pakistan: Corruptie en documentenfraude" dd. 09/03/2012, p. 11).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS